

Мотиваційний лист

Шановні члени журі,

тема нашого науково-дослідницького проєкту – «Мотив гри у творах В. Домонтовича (на матеріалі романів «Дівчина з ведмедиком» і «Доктор Серафікус»)».

Українська література для мене – особливий вимір самоосягнення. Постійно прагну розширювати світоглядні горизонти і весь час беру участь у всеможливих заходах, які тому можуть посприяти. Моя любов до читання й аналізу художнього твору огранилася завдяки участі у Всеукраїнській літній філологічній школі МАН (м. Ужгород, 3 – 10 липня 2018 року), Міжнародній двомовній польсько-українській Школі з культурної дипломатії (м. Київ, 20 – 27 жовтня 2018 року), Школі з української культури «Василь Стус. Як можливий діалог?» (м. Київ, 12 – 16 лютого 2019 року), Школі з культурної дипломатії «Шляхами Леся Курбаса. Київ» (м. Київ, 4–8 квітня 2019 року), Всеукраїнському фестивалі дисидентства та шістдесятницького руху (м. Київ, 4 – 7 жовтня 2019 року). Участь у фестивалях, школах, конференціях не лише поглибила мої знання про нашу літературу загалом, а й допомогла усвідомити, що саме період 20–40-х є цікавим для мене як молодого науковця. А після знайомства з працею Р. Корогодського «До брами світла», стало зрозумілим, що мене цікавить постать В. Домонтовича. Однією з самотніх ознак його письма є гра. Достеменно ознайомившись з життєписом прозаїка, замислилась: яка ця людина у художньому просторі, що є творчою іпостассю того, хто виграв у радянському покері на збереження життя? Опрацювавши теорію гри, розглянувши романи В. Домонтовича крізь ігрові фільтри, виокремивши і проаналізувавши прийоми і мотиви, які домінують в його творах, можу сказати, – великим гравцем він був... Тому саме інтелектуальна проза цього письменника з усіма її принадами й суперечностями, оприявненими через ігрові мотиви, стала об'єктом уваги у дослідженні, яке цьогоріч представлено на конкурс-захист.

З метою всебічного осмислення доробку В. Домонтовича в контексті його доби і нашого часу в своєму дослідженні ми охопили чимало архівних та літературознавчих джерел – від прижиттєвих рецензій і документів до ґрунтовних студій кінця ХХ століття і наукових статей останніх років. На цьому етапі нас спіткали труднощі пошуку оригіналів чи копій документів сучасників В. Домонтовича, проте потрібні свідчення знайшлися в архівних відділах ОУНБ ім. Д.І. Чижевського і у вигляді скан-копій у мережі Інтернет.

Результати нашої роботи можуть бути використані для подальших досліджень гри як структурно-сислового осердя інтелектуального прозопису, адже ця домінанта є ще одним підтвердженням європейського вектору мислення українського письменника. Усвідомлення цього важливе не тільки для розуміння суперечливої персони, життєпис якої є запереченням монохромності людського мислення, стереотипного сприйняття, однобокого розгляду і псевдоморальної позиції у відношенні до автора-засновника белетристичного жанру і української інтелектуальної прози. Важливо й те, що наше дослідження підтверджує думку про те, що українська література ніколи не була маргінальною. Це високо художнє

мистецтво, що замовчувалось, що розглядалось як відгалуження російської літератури, але не як самобутня ознака національної культури. Наша праця свідчить: проза В. Домонтовича є модерною, і європейський контекст є для неї питомим, є органічним.

Після завершення роботи я сформувала декілька важливих для себе висновків, один із яких стосується зловживаного питання вибору професії. Знайомство з життєписом Віктора Петрова-Домонтовича-Бера показало, що випередження часу відбувається після виходу за рамки мононапрямку (як це сталося з українським модернізмом!), коли людина не просто письменник, чи археолог, чи розвідник, а поєднує в собі різні професії, залишаючись при цьому цілісною особистістю. Думаю, що саме завдяки любові до української літератури я виберу крос-галузеву спеціалізацію, тому що майбутнє визначається збільшенням площі перехресть галузей.

З повагою Анна Холявінська